

For saa vidt disse Erklæringer synes ham usikre eller ikke tilstrækkelig oplysende, har Forligsmanden Ret til at begære Vidneforklaring optaget ved „Den faste Voldgiftsret“.

Forligsmanden har under disse Vidneafhøringer for Voldgiftsretten Ret til at være til Stede og kan vedrørende de i 1ste Stykke nævnte Forhold begære saadanne yderligere Spørgsmaal stillet til Vidnerne, som disses Udsagn maatte give Anledning til.

§ 7.

Naar et Mæglingsforslag underkastes Afstemning indenfor en Organisation, maa det kun forelægges i Forligsmandens Affattelse, og der kan kun afgives rene Ja- eller Nej-Stemmer. Naar Afstemningsresultatet er opgjort, skal Organisationen uden Ophold give Forligsmanden skriftlig Meddelelse om, hvor mange Ja- og hvor mange Nej-Stemmer der er afgivet, saavel som om det samlede Antal af stemmeberettigede Medlemmer. Skal Afstemning finde Sted, bør Organisationen drage Omsorg for, at alle stemmeberettigede Medlemmer inden Afstemningen faar Adgang til at gøre sig bekendt med Mæglingsforslaget i dets Helhed.

§ 8.

Det er forbudt at udstede Attester eller føre Vidner om, hvad der af Parterne tilstaas eller foreslaas under de af en Forligsmand ledede Forhandlinger, medmindre det vedtages af begge Parter og udgør Punkter af Forliget.

§ 9.

Udgifter til Lønninger, Kontorhold m. v. udredes af Staten ved Bevilling paa de aarlige Finanslove eller ved særlig Lov.

Enhver Tvist om Forligsmændenes Kompetence kan indankes til „Den faste Voldgiftsret“s Afgørelse.

§ 10.

Denne Lov træder i Kraft den 1. Januar 1922, og fra samme Tidspunkt ophører Lov Nr. 20 af 18. Januar 1918 at have Gyldighed. Loven gælder indtil 1. Januar 1926; senest ved Begyndelsen af Rigsdagssamlingen 1925—26 skal der af Indenrigsministeren fremsættes Forslag om dens Fornyelse eller Revision.

Pedersen-Nyskov.

R. Raffnsøe.